

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžk/30/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201976
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015201976.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (v konaní žalobca): Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, Tulčík 310, Tulčík, právne zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát starostlivosti o životné prostredie, Tomášikova 46, Bratislava, za účasti: W. K., C., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: OU-BA-OOP3-2015/079363-NMT zo dňa 16. septembra 2015, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/283/2015-45 zo dňa 6. apríla 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/283/2015-45 zo dňa 6. apríla 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, odboru starostlivosti o životné prostredie č. OU-BA-OSZP3-2015/40975-8/POS zo dňa 22.06.2015 (ďalej len „prvoinštančné správne rozhodnutie“) bol podľa § 68 písm. w/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len “zákon o ochrane prírody a krajiny”) vydaný prevádzkovateľovi plávajúceho zariadenia (ďalej aj “osoba zúčastnená na konaní”) súhlas na státie plávajúceho zariadenia „hausbót“ č. SK-4-14093 umiestneného v Q., vyviazaného na pozemku C-KN s parc. č. 1217/1 v kat. úz. T. (ďalej len „súhlas na státie plávajúceho zariadenia“) a súčasne boli podľa § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody a krajiny stanovené podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny tak, ako sú uvedené pod bodom 1 až 8 výrokovej časti jeho rozhodnutia. Súhlas na státie plávajúceho zariadenia vydal na dobu určitú, a to na čas od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia do 30.06.2020.

2. Prvoinštančné správne rozhodnutie vchádza zo skutočností, že vlastník existujúceho hausbótu -

osoba zúčastnená na konaní, dňa 21.10.2014 požiadal prvoinštančný orgán o vydanie súhlasu so stáťím plávajúceho zariadenia podľa § 68 písm. w/ zákona o ochrane prírody a krajiny. Ten na základe podkladov rozhodnutia, platného právneho stavu a dokumentácie ochrany prírody a krajiny konštatoval, že nezistil žiadne také skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by preukazovali, že v prípade stáťia plávajúceho zariadenia na polohe č. 23 Jarovského ramena rieky Dunaj nie sú naplnené podmienky na nevydanie súhlasu podľa zákona alebo všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na jeho vykonanie, ktoré by mohli byť dôvodom na zamietnutie žiadosti.

3. Na odvolanie sťažovateľa žalovaný preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že odvolanie tak, ako bolo podané, nie je dôvodné a preto rozhodnutím č. OU-BA-OOP3-2015/079363-NMT zo dňa 16. septembra 2015 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) odvolanie sťažovateľa zamietol a prvoinštančné rozhodnutie potvrdil. Žalovaný sa plne stotožnil so závermi prvoinštančného orgánu a s argumentáciou, ako je obsiahnutá v rozhodnutí. Mal za to, že z celého odôvodnenia vydaného rozhodnutia je zrejmé, a osvedčuje to aj obsah administratívneho spisu a podklady, ktoré boli zhrnuté konajúcim orgánom a zistenia, ktoré predchádzali vydaniu jeho rozhodnutia, že žiadne záujmy ochrany prírody chránenej zákonom o ochrane prírody a krajiny alebo všeobecne záväznými predpismi vydanými na jeho vykonanie alebo nesplnenie podmienok, ktoré by mohli viesť k zamietnutiu žiadosti o vydanie súhlasu podľa § 82 ods. 11 predmetného zákona v konaní zistené neboli. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že v odvolacom konaní neboli vznesené žiadne nové skutočnosti, návrhy či nové podnety, ktoré by neboli známe prvoinštančnému orgánu pred vydaním rozhodnutia vo veci samej a nebolo ničím zo strany sťažovateľa osvedčené, že udelenie súhlasu v danom prípade by mohlo mať výraznejšie negatívny dopad a zásah do územia NATURA 2000 s následkom spôsobenia tvrdených podstatných zmien biologickej rozmanitosti, štruktúry a funkcií ekosystémov.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „Ss.p.“) zamietol žalobu sťažovateľa z nasledujúcich dôvodov:

- okresný úrad v sídle kraja je v zmysle § 67 písm. h/ zákona o ochrane prírody oprávnený rozhodovať o výnimke zo zakázaných činností. Uvedené ustanovenie zákona nestanovuje obmedzenie dôvodov udelenia výnimky, iba vyžaduje, aby bol takýto prípad odôvodnený,
- vzhľadom na to, že zákonodarca bližšie nevymedzil dôvody udelenia výnimky, bol súd toho názoru, že poveril orgán verejnej správy určením spôsobu aplikácie tohto zákonného ustanovenia podľa svojho uváženia, pričom poukázal na uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 5Sžo/27/2011 zo dňa 29.02.2012,
- súhlasil s tvrdením sťažovateľa do tej miery, že je možné predpokladať a je nepochybné, že vjazd a stáťie motorových vozidiel do chránenej krajnej oblasti a prírodnej rezervácie zaiste bude mať určitý negatívny vplyv na ochranu prirodzených procesov v danej oblasti a na životné prostredie,
- orgány verejnej správy sa v preskúmanom rozhodnutí v danej veci v dostatočnej miere zaoberali ochranou prírody v danej oblasti, tiež možným negatívnym vplyvom povolenia výnimky naň. Zároveň určili dodržanie stanovených podmienok pre výkon tejto výnimky, tak ako sú uvedené pod bodom 1/ až 8/ výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia a odôvodnenia rozhodnutia žalovaného,
- zo zistení súdu nevyplýva záver, ktorý by odôvodňoval nepovolenie žiadanej výnimky,
- orgány verejnej správy sa vecou riadne zaoberali a súladne so základnými zásadami obsiahnutými v § 3 Správneho poriadku pred vydaním rozhodnutia si zabezpečili všetky potrebné právne relevantné podklady, v ich rozhodnutiach sú vyjadrené postačujúce uváženia o potrebe zásahu do územia podliehajúceho príslušnému stupňu ochrany a tým privolenie v podobe výnimky zo zákona nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom,
- ochrana prírody bola v danom prípade naplnená tým, že prvoinštančné rozhodnutie obsahuje podrobne vymenované podmienky vykonávania povolenej činnosti uvedené pod bodmi 1. až 8. výrokovej časti rozhodnutia zo dňa 22.06.2015 a tiež tým, že platnosť tejto výnimky je časovo obmedzená len do 30.06.2020,
- odôvodnenosť povolenia výnimky videl aj v tom, že možný negatívny dopad na životné prostredie spôsobený vjazdom a stáťím konkrétneho motorového vozidla, ktorému je povolená výnimka, je

nepochybne menší ako významný negatívny vplyv spôsobený nekontrolovaným vjazdom a státím motorového vozidla/vozidiel v takomto území,

- zastával rovnaký názor ako orgán verejnej správy, že povolením uvedenej výnimky je možné takýmto regulovaným a kontrolovaným spôsobom efektívnejšie zabezpečiť ochranu prírody aj tým, že orgány oprávnené kontrolovať danú lokalitu budú schopné prehľadne monitorovať neoprávnený vjazd motorových vozidiel, zabráňovať tejto činnosti a minimalizovať negatívne vplyvy na dané územie,
- prvoinštančný orgán ako aj žalovaný dospeli k správne právnemu záveru, ktorému predchádzalo riadne a spoľahlivo vykonané dokazovanie postačujúce pre rozhodnutie v merite veci.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti/stanoviská

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., t. j. krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že:

- napadnuté rozhodnutie krajského súdu obsahuje v IV. časti celkom zjavne vzájomne nesúrodé časti, až možno nadobudnúť dojem, že správny súd si celkom neuzrejmil, čo je predmetom konania,
- v bode 26 cituje správny súd cituje ust. § 67 písm. h) zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý zveruje okresnému úradu v sídle kraja rozhodovanie o výnimkách zo zakázaných činností,
- v bode 29 opätovne správny súd poukazuje na právomoc okresného úradu v sídle kraja podľa § 67 písm. h) zákona o ochrane prírody a krajiny, pričom v tomto prípade už poukazuje na to, že zákon zveril diskrečnú právomoc vo veciach udeľovania výnimiek zo zakázaných činností správne orgánu,
- v bode 34 napadnutého rozsudku sa správny súd zaoberá vjazdom a státím motorových vozidiel do chránenej krajinskej oblasti a prírodnej rezervácie,
- v bode 35 opätovne správny súd vyslovuje závery vzťahujúce sa k tomu, či privolenie v podobe výnimky zo zákazov nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom,
- s poukazom na bod 37 rozsudku, predmetom konania pred správnym súdom nebolo rozhodnutie o udelení výnimky zo zakázanej činnosti v príslušnom stupni územnej ochrany, ktorou je vjazd a státie motorovými vozidlami,
- so žiadnou z námietok sa správny súd nevysporiadal a podstatnú časť svojho právneho posúdenia venuje vjazdu motorových vozidiel, výnimke zo zakázaných činností a monitorovaniu vjazdu motorových vozidiel.

7. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti skonštatoval, že sťažovateľ neuviedol v kasačnej sťažnosti žiadne nové právne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by preukazovali porušenie platných právnych predpisov zo strany správnych orgánov. Trval na tom, že obe rozhodnutia boli vydané na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, sú zákonné a majú predpísané náležitosti. Navrhol, aby súd kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

8. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podala oprávnená osoba včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je dôvodná a preto rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Takto

kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. marca 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 139 ods. 2 S.s.p., v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že správny súd sťažovateľovi nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, kasačný súd uvádza, že pojem „právo na spravodlivý proces“ nahrádza doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, nakoľko obsahové znaky pojmu „právo na spravodlivý proces“ vyplývajú z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva i Ústavného súdu Slovenskej republiky a v zmysle tohto pojmu musí konanie ako celok vykazovať znaky spravodlivosti; nestačí jedna izolovaná vada na uplatnenie kasačnej sťažnosti a naopak, ak konanie ako celok znaky spravodlivosti nevykazuje, bude kasačná sťažnosť v zmysle § 439 ods. 1 prípustná vždy.

10. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že postupom krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu a vydaním preskúmaného rozhodnutia bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces. Sťažovateľ v tejto súvislosti primárne namietal, že krajský súd sa v rozhodnutí zaoberal inou právnou vecou, než aká bola predmetom konania a so žiadnou z predložených námietok v žalobe sa nevyporiadal.

11. Z komentára k vyššie citovanému § 139 ods. 2 S.s.p. vyplýva, že argumenty uvádzané správnym súdom si nesmú navzájom odporovať. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej správny súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon ustanovuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zatiaľ čo vo výroku správny súd vyslovuje, ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplývať, prečo tak rozhodol. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a taktiež preskúmateľné z pohľadu kasačného súdu (Baricová J. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava. C.H.BECK, 2018.s. 720)

12. Kasačný súd dáva do pozornosti, že v odôvodnení rozsudku musí súd uviesť, podľa akej právnej normy vec posúdil, teda pod hypotézu akej právnej normy subsumoval ním zistený skutkový stav. Po subsumcii dochádza k aplikácii a interpretácii práva. Súd musí uviesť, ako daný skutkový stav právne posúdil, ktorú právnú normu na daný stav aplikoval a ako ju v intenciách konkrétneho prípadu interpretoval. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva „...účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté. Navyše, odôvodnené rozhodnutie dáva stranám možnosť odvolať sa proti rozhodnutiu, ako aj možnosť, aby bolo rozhodnutie preskúmané odvolacím orgánom. Len ak sú vydávané odôvodnené rozhodnutia, môže existovať verejná kontrola výkonu súdnictva.“ (napr. Suominen v. Fínsko, § 37, 1. júl 2003; Tatishvili v. Rusko, § 58, 22. február 2007).

13. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej

republiky: „Súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 114/08). Súd musí súčasne vychádzať z toho, že je povinný poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.), na ktorú skutočnosť poukazuje Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach (napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

„Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).“ (napr. III. ÚS 107/07). Ústavný súd SR tiež uvádza: „Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie (subsumpcia skutkového stavu pod zvolené právne normy) nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 33/2012).

„Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. ... Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny.“ (III. ÚS 311/07).

14. Vo svetle uvedeného kasačný súd poznamenáva, že napadnutý rozsudok postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení, pričom argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. V predmetnej veci sa krajský súd v odôvodnení rozhodnutia venuje zjavne odlišnému predmetu konania, a to rozhodnutiu o povolení výnimky v zmysle ustanovenia § 67 písm. h) zákona o ochrane prírody a krajiny, ktoré aj nedôvodne cituje, a nie vydaniu súhlasu na státie plávajúceho zariadenia v zmysle § 68 písm. w) predmetného zákona. Kasačný súd poukazuje na bod 29/ a body 34/-37/, z ktorých je jednoznačne zrejmé, že krajský súd sa zmätočne v rámci právneho posúdenia venoval zákonnosti rozhodnutia o povolení výnimky na vjazd a státie motorových vozidiel v chránenej krajinskej oblasti a prírodnej rezervácii, ktoré však nie je predmetom tohto konania. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd neustálil predmet konania a v rámci odôvodnenia sa nevenoval právnomu posúdeniu predmetnej problematiky a nevysporiadal sa tak ani s námietkami sťažovateľa, čo robí jeho rozhodnutie nepreskúmateľným. Je povinnosťou súdov uviesť vo svojom rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je totiž nepochybne požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.

15. V ďalšom považuje súd za nevyhnutné uviesť, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03 <.). Uvedené možno vzťahovať aj na predmetnú vec, v ktorej v odôvodnení krajského súdu došlo k zjavnému rozporu právnych argumentov so skutkovými okolnosťami a zároveň absentovali jasné a zrozumiteľné odpovede na sťažovateľom predložené námietky, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich

vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 21/2015 zo dňa 20.01.2015).

16. Vo svetle uvedeného, nakoľko odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vychádza zo zrejmeho omylu krajského súdu, popierajúc zmysel a najmä podstatu práva na spravodlivý proces, kasačný súd nemohol postupovať inak, ako pristúpiť k zrušeniu napadnutého rozsudku krajského súdu v zmysle § 462 S.s.p. a vráteniu mu veci na ďalšie konanie. Úlohou krajského súdu bude v ďalšom konaní ustáliť si predmet konania, prejednať vec v medziach podanej žaloby, vo veci opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť v zmysle § 139 ods. 2 S.s.p., pričom krajský rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania podľa § 467 ods. 3 S.s.p.

17. Právnym názorom kasačného súdu je krajský súd viazaný (§ 469 S.s.p.).

18. Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0 (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 S. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.